

CALEA ORTODOXĂ

Revistă creștin-ortodoxă, cu caracter hristocentric și eclesiocentric
Anul 3, Nr. 22, august 2022

Editorial

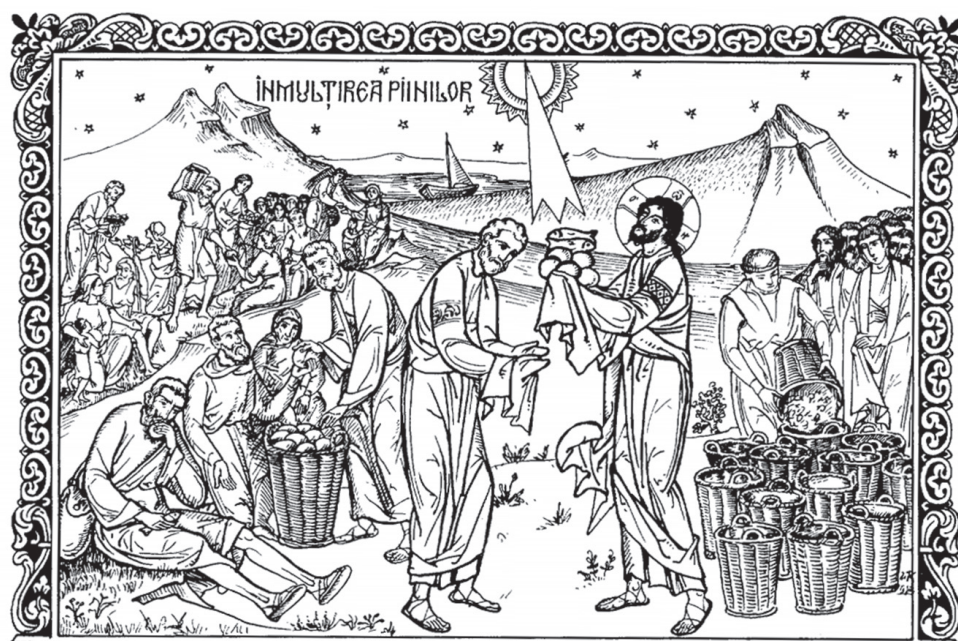
Dătătorul hranei!

„Și poruncind să se așeze mulțimile pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești, și privind la cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii, mulțimilor. Și au mâncat toți și s-au săturat și au strâns rămășițele de fărâmituri, douăsprezece coșuri pline. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de fe-

teama prigonitorilor Săi, ci pentru a-i ocoli, amânându-Și moartea cea de bunăvoie, până la Paști, atunci când a sosit ceasul, îndemnându-ne și pe noi să nu căutăm cu tot dinadinsul primejdiile, ci să le ocolim cât putem: „când vă urmăresc pe voi în cetatea aceasta, fugiți în cealaltă” (Mt. 10, 23). De asemenea prin fapta lui Irod se mai arată, că de multe ori omenirea preferă moartea celui care vestește legea lui Dumnezeu decât să părăsească păcatul și să urmeze calea dreptății. Deși ca Dumnezeu știa de moartea Sfântului Ioan, totuși, ca și în alte situații, Domnul nu-Și arată dumnezeirea Sa cerând ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Hristos, lăsând ca faptele Sale să arate

cine este El, și în mod deosebit prin Învierea Sa. Totuși mulțimea care L-a urmat în pustie pe Mântuitorul nu s-a înspăimântat de sfârșitul crunt pe care Irod i l-a adus lui Ioan arătând prin aceasta că dragostea de Dumnezeu împrăștie și biruiește toate primejdiile.

Iisus a văzut mulțimea de oameni și I s-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor, acest lucru îl menționează Sf. Evanghelist Matei, fără să precizeze ce fel de vindecări a făcut Domnul din pricina mulțimii acestora, amintind numai că s-a făcut seară, fapt constatat tot de ucenici, nu de mulțimi pentru care prezența Domnului constituia și hrană, de aceea au și uitat de foame, întocmai ca și femeia samarineancă de sete, când L-a întâlnit pe Mântuitorul la fântâna lui Iacov.

mei și de copii” (Matei 14, 19-21)

Sfânta Evanghelie ne prezintă mai multe situații în care Mântuitorul Hristos Se retrage în singurătate, în pustie, și acum face acest lucru cu o barcă, pentru ca să nu-L urmeze nimeni. Acest lucru trebuie să îl facă fiecare creștin care vrea să se cunoască pe sine, nu așa cum îl cunosc alții, ci așa cum este în fața lui Dumnezeu, spre a scăpa fie și pentru un timp limitat de povara grijilor și a putea sta de vorbă cu El prin rugăciune, închizând ușa simțurilor: „Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție” (Mt. 6, 6).

Motivul retragerii Domnului în pustie este vestea morții Sfântului Ioan Botezătorul, și nu a făcut aceasta de frica morții, pentru că nu a fugit în loc pustiu, ci S-a dus, și nu de

Când ucenicii l-au zis: „locul este pustiu și vremea iată a trecut; deci, dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate, să-și cumpere mâncare”. Domnul nu le-a răspuns: „Îi voi hrăni Eu”, ci le-a zis: „N-au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce”.

Adică dacă tot sunteți voi preocupați de mâncarea mulțimilor, dați-le voi, însă chiar va veni timpul când ucenicii vor hrăni mulțimile, și nu numai cu pâine pentru că: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu” (Mt. 4, 4). Dar și această preocupare a ucenicilor arată dragostea ce aveau pentru mulțime, pentru nevoințele lor, față de care ei purtau de grijă.

Atunci când ucenicii și-au recunoscut neputința în fața Domnului: „Iar ei l-au zis: Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești”, atunci El le-a spus că nu au trebuință să se ducă. Cu alte cuvinte Domnul intervine când omul nu mai poate, atunci când se smerește și își recunoaște neputința. Cele cinci pâini și doi pești pe care le aveau ucenicii, reprezintă în chip simbolic cele cinci cărți ale Legii, date de Dumnezeu prin Moise și cei doi pești propovăduirea prorocilor și cea făcută de Sfântul Ioan Botezătorul. Deși locul era pustiu, Cel care le-a spus: „Aduceți-le aici la Mine”; era Cel care hrănește toată făptura cu negrăita Sa bunătațe: „Cel ce adăpi munții din cele mai de deasupra ale Tale, din

Cuprins

Schimbarea la Față	2
Poezie creștină	4
Corabia	5
Vindecarea lunaticului	6
Iisuse Hristoase, ai milă de mine!	7
File de sinaxar	8
Pilda datornicului nemilostiv	9
Sfârșitul lumii	11
Actualitate	12

(continuare în pagina 2)

Dătătorul hranei!

(urmăre din pagina 1)

rodul lucrurilor Tale se va sătura pământul. Cel ce răsări iarbă dobitoacelor și verdeață spre slujba oamenilor; Ca să scoată pâine din pământ și vinul veselește inima omului; Ca să veselească fața cu untdelemn și pâinea inima omului o întărește" (Ps. 103, 14-17), Care nu este supus timpului, deși vremea a trecut. Sf. Evanghelist Ioan face precizarea că pâinile erau de orz, ca să ne învețe pe noi să căutăm hrana simplă, pe care o binecuvântează și înmulțește Dumnezeu, ferindu-ne de mândria mâncărilor scumpe.

A privit la cer pentru a-i învăța pe toți să privească acolo de unde vine toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit. A frânt pâinile pentru a putea hrăni mulțimea mare de bărbați, femei și copii, hrănindu-i pe toți cu bucățelele din Lege și prorocii, ceea ce nu reușise să hrănească dintr-o singură bucată. Prin această minune Domnul Hristos i-a învățat pe toți smerenia, cumpătarea și dragostea; smerenia, poruncindu-le tuturor să se așeze pe iarbă, cumpătarea, nedându-le nimic mai mult decât cinci pâini și doi pești și dragostea, învățându-i ca aceeași mâncare să o împartă între ei, fără ca cineva să primească mai mult.

Mântuitorul a dat pâinile ucenicilor, și ucenicii mulțimilor, pentru că prin apostoli avea să fie împărțit harul dumnezeiesc. Apoi după săturarea mulțimilor s-au strâns douăsprezece coșuri din fărâmiturile de la pâine și pește, arătând că prin cuvântul lui Dumnezeu, venit din Lege și din vestirile Proorocilor harul dumnezeiesc a săturat mulțimile, iar preaplinul acestui har, rezultat din slujirea Pâinii cele veșnice, Care S-a coborât din cer, a rămas peste cei doisprezece Apostoli, care trebuiau să meargă la toate neamurile, fiecare luând câte unul ca o mărturie a minunii. Firimiturile sunt și dovada că unele din acele pâini au rămas nemâncate, ca cei ce nu au fost de față să creadă în cele ce s-au petrecut, atât prin mărturia mulțimilor înfometate, ca nimeni să nu fie necredincios, considerând că ceea ce s-a petrecut cu cele douăsprezece coșuri purtate de apostoli ar fi fost o iluzie.

Hristos, Domnul și Dumnezeu fiind după natură, atunci când înmulțește puținul privește la cer, ca și cum ar cere binecuvântare de sus. A făcut aceasta nu pentru Sine, ci pentru a ne da nouă pildă și model, ca atunci când suntem stăpânii mesei și frângem pâinea mai întâi să le aducem înaintea lui Dumnezeu și să coborâm asupra lor binecuvântarea de sus.

Așa cum în Vechiul Testament a hrănit cu mană în pustie, timp de patruzeci de ani, pe poporul lui Israel, așa și acum în pustie a săturat din nimic mulțimile care flămânziseră, ca și cum ar fi coborât pâine din cer.

Această minune îl descoperă pe Cel care face să rodească pământul, pe Cel ce înmulțește grâul și toate roadele pământului, pe Cel ce hrănește întreaga creație, că ceea ce a făcut o dată la lumină, în văzul tuturor, lucrează totdeauna în taină, în chip minunat, căci nu cel ce seamănă sau cel ce udă este ceva, ci Dumnezeu Cel ce face să crească, să rodească și să se înmulțească: „Astfel nici cel ce sădește nu e ceva, nici cel ce udă, ci numai Dumnezeu care face să crească" (I Cor. 3, 7).

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a VIII-a după Rusalii, Sf. Ev. Matei 14, 14-22, Înmulțirea pâinilor, 7 august)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Schimbarea la Față

„Vorbind Petru încă, iată un nor luminos i-a umbrit pe ei, și iată glas din nor zicând: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L" (Matei 17, 5).

Schimbarea la Față de pe Muntele Taborului este o minune săvârșită de Mântuitorul asupra firii Sale umane, prin care Și-a arătat firea Sa dumnezeiască, până atunci ascunsă. Dacă până la momentul Schimbării la Față, Hristos S-a arătat om smerit ca noi toți, pe Tabor El a strălucit de slava Sa dumnezeiască, a arătat ucenicilor lumina necreată, ce izvorăște pururea din natura Lui divină, și pe care noi o numim har. Vom analiza contextul acestei minuni, tâlcuind din Sf. Scriptură învățăturile cele tainice, care s-au descoperit lumii la Schimbarea la Față a Domnului.

Cu puțin înainte de patima Sa, Iisus a început să zică sfinților Săi ucenici: „Iată ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor da în mâna păgânilor; și-L vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omorî, dar după trei zile va învia" (Mc. 10, 33-34). Și propovăduind El despre Sfintele Sale patimi care aveau să se întâmple în Ierusalim, ucenicii Săi au început a se întrista foarte și voiau să-L oprească pe Dânsul, zicându-i: „Milostiv fii Ție, Doamne! Să nu-Ți fie Ție aceasta! (Mt. 16, 22).

De aceea, Mântuitorul, voind să întărească mai înainte de sfânta Sa patimă credința ucenicilor Săi și să le arate că El de bunăvoie merge la moarte pe Cruce, nesilit de nimeni, ci numai din nemărginita Sa dragoste pentru mântuirea neamului omenesc, a voit să-i mângâie pe dânsii, spunându-le aceste cuvinte: „Sunt unii, dintre cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu" (Lc. 9, 27), adică, până nu vor vedea slava Sa, cât este cu putere omului să o vadă.

Spunând acestea, după șase zile a luat pe cei mai de frunte ucenici ai Săi: pe Petru, pe Ioan și pe Iacob și, mergând în Galileea, s-au suit pe Muntele Taborului. Acolo, Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pe când Se ruga, S-a schimbat la față înaintea lor și S-a făcut chipul feței Sale luminos ca soarele și hainele Sale albe ca zăpada. Și în timp ce ucenicii erau uimiți de această preaslăvită minune și strălucire a feței lui Hristos, deodată au văzut, stând pe nor, doi bărbați înconjuțați de slavă ce-

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană

Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com

Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.

ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și forme de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

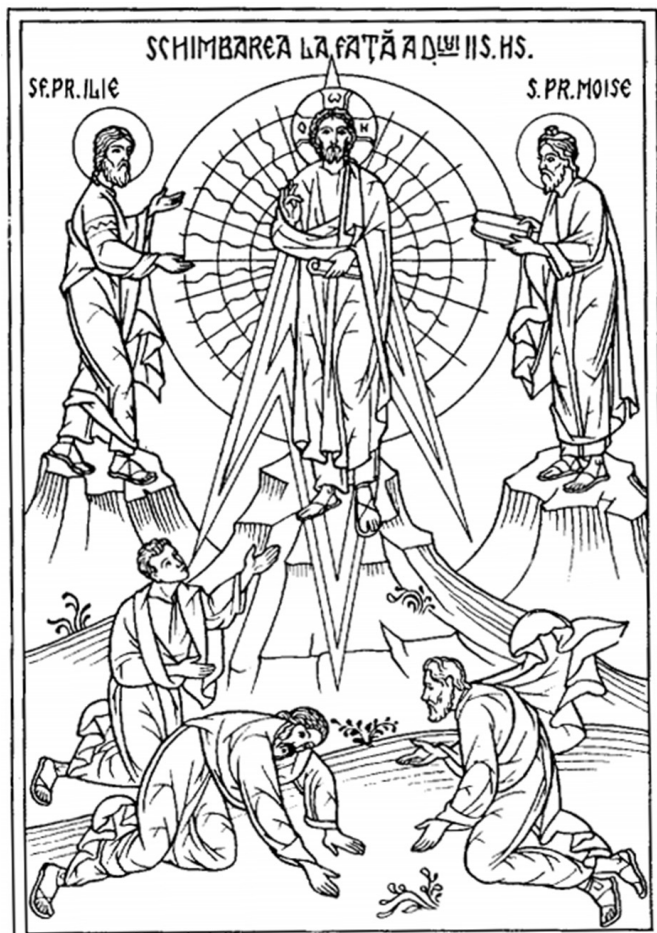
Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

rească, unul de-a dreapta Mântuitorului și altul de-a stânga. Aceștia erau cei doi mari Proroci, Moise și Ilie (Mt. 17, 1-3).

Văzând Apostolii această preaslăvită vedenie, s-au înspăimântat foarte și cugetau în inimile lor că sunt în ceruri. Iar Petru, văzând atâta lumină și frumusețe pe fața lui Iisus Hristos și a prorocilor care-L înconjurau, a zis aceste cuvinte: „Învățătorule, bine este ca noi să fim aici; să facem trei colibe: Ție una, lui Moise una și lui Ilie una”. Și zice

dumnezeiasca Evanghelie că Petru nu știa ce să spună (Mc. 9, 5-6), pentru că era uimit de atâta bucurie, de atâta lumină și mângâiere și ar fi voit să rămână acolo pe Tabor cu scopul de a-l face lui Hristos și celorlalți doi proroci câte o colibă.

Dar pe când zicea el acestea, un nor plin de lumină și de fericire dumnezeiască s-a coborât deasupra Taborului, a acoperit vârful lui și i-a umbrat pe ei. Și din nor s-a auzit un glas, zicând: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit; pe Acesta să-L ascultați” (Mt. 17, 5). După ce s-a auzit glasul Tatălui din ceruri, a încetat vedenia aceea, iar Ilie și Moise s-au făcut nevăzuți și Iisus a rămas singur cu ucenicii Săi. Iar pe când se coborau de pe Tabor, Mântuitorul le-a zis: „Să nu spuneți nimănui ceea ce ați văzut, până ce Fiul Omului va învia din morți” (Mt. 17, 9).

Dar să vedem cum se tâlcuiește această minune ce s-a făcut acolo, și de ce Hristos a ales tocmai muntele Taborului din Galileea ca să se schimbe la față și nu alt munte? Iată de ce. Pentru că, cu aproximativ 850 de ani înainte de venirea lui Hristos în lume, dumnezeiescul David a prorocit că acest munte se va bucura de slava lui Dumnezeu, căci zice: „Taborul și Ermonul întru numele Tău se vor bucura” (Ps. 88, 13). Deci trebuia să se împlinească Scriptura, ca

Taborul să se bucure împreună cu cei ce l-au înconjurat pe Iisus, cu cei trei ucenici ai Săi. Pentru aceasta a ales Iisus muntele Taborului.

Dar pentru care pricină au venit de față cei doi proroci, Moise și Ilie? Iată pentru ce. Mai înainte cu șase zile a întrebat Mântuitorul pe Petru și pe ceilalți ucenici: „Cine zic oamenii că sunt Eu?” Ei au răspuns: „Unii Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții, Ieremia sau unul din proroci” (Mt. 16, 13-14). Acum Mântuitorul, chemând la dumnezeiasca Sa schimbare la față pe Moise și pe Ilie, a vrut să arate ucenicilor Săi că El nu este nici Ilie și nici Moise, ci este Dumnezeu lui Ilie și al lui Moise. Le-a dovedit deci că nu este proroc, ci Dumnezeu prorocilor.

Dar pentru ce a zis Petru către Iisus Hristos că este bine să facă acolo trei colibe? Aceasta a fost din pronia lui Dumnezeu ca să zică așa. Însă Iisus Hristos i-a spus tainic lui Petru: „Ascultă, Petre, tu cugești încă omenește despre Mine. Tu crezi că Eu am nevoie de colibă ca să stau aici pe Tabor? Am să-ți arăt Eu cine sunt. Eu pot să fac colibă din norii cerului. Eu voi acoperi tot muntele Taborului ca o colibă de nor luminos, plină cu raze de lumină. Astfel îți voi arăta că nu am nevoie de colibe omenești. Eu sunt Acela care am acoperit cu nor poporul lui Israel 40 de ani în pustie și pot să fac aici o colibă de nor ca să vă acopăr și pe voi. Eu sunt Acela care am dat legea lui Moise pe Muntele Sinai și am putut să-l chem aici de față. Eu sunt Dumnezeu lui Ilie, căruia M-am arătat în Horeb și l-am chemat de față ca să știți că Eu sunt Dumnezeu prorocilor, și nu am nevoie de colibe făcute de mâini omenești”

Sf. Efreim Sirul spune că Taborul avea chipul Bisericii la Schimbarea la Față a Domnului. Dar de ce Taborul avea atunci chipul Bisericii lui Dumnezeu? Iată de ce. Acolo erau de față amândouă Testamentele. Acolo a văzut Moise, începătorul Legii Vechi, pe Hristos, începătorul și dătătorul Legii Darului. Acolo a văzut Ilie, iconomul Tatălui, pe episcopul lui Dumnezeu, pe marele Apostol Petru. Acolo a văzut Ilie, feciorelnicul Legii Vechi, pe Ioan Evanghelistul, feciorelnicul Legii Noi. Acolo, Moise cel sfânt a văzut pe Petru cel sfințit. Acolo, cel ce s-a suit la cer cu căruța și cai de foc a văzut pe cel ce s-a rezemat pe pieptul de văpaie a lui Hristos întrupat, adică pe Ioan Evanghelistul. Acolo au văzut prorocii pe Hristos, Care a creat și pe proroci și pe apostoli, ca Cel ce a dat Legea Veche în Sinai și pe cea Nouă a desăvârșit-o în Ierusalim.

Dar oare numai Mântuitorul S-a schimbat la față sau și unii dintre sfinți? Dacă citiți Sfânta Scriptură și Viețile Sfinților, veți afla că și sfinții lui Dumnezeu s-au schimbat la față, nu numai Hristos. Dar alta a fost Schimbarea la Față a lui Dumnezeu-Cuvântul și alta a fost schimbarea la față a sfinților Săi. Schimbarea la Față a Domnului și Dumnezeu-lui nostru Iisus Hristos a fost preaminunată și în chip străin. Lumina cea de pe Tabor, care lumina la față pe Hristos, nu izvora din fața Lui, ci dinlăuntrul Lui, căci era lumină din lumina cea necreată a Preasfintei Treimi. Că în tot trupul Lui era Dumnezeu întrupat. Lumina cea din Tabor nu a venit din afară ca să-L lumineze pe El, ci izvora dinlăuntru și radia în afară, căci El este izvorul luminii celei veșnice și nemărginite. Iar sfinții care s-au schimbat la față au avut lumina nu de la ei, ci de la Dumnezeu. Așa a fost Set, feciorul lui Adam, și mai târziu Moise care s-a schimbat la față când a primit Tablele Legii pe Muntele Sinai. Căci, după cum spune dumnezeiasca Scriptură, nu puteau fiii lui Israel să

privească la Moise de strălucirea feței lui și se acopereau cu un voal ca să nu-i orbească (Ieșire 34, 30).

Așa s-au schimbat la față și unii din sfinții mari ai nostru Așezământ ca: Marcu Ascetul, Ava Siluan, Ava Sisoe cel Mare și mulți alții care străluceau ca soarele în unele momente. Dar sfinții nu aveau lumina din ei, ci îi lumina din afară darul Sfântului Duh. Pe când lumina cea din Tabor,

sau Schimbarea la Față a Domnului, era dinlăuntrul Lui, era din izvorul luminii celei gândite și negrăite a dumnezeirii Lui. Acestei Lumini cerești să ne învrednicim și noi! Amin.

Prof. Mihai-Ionuț Coană

(reflecție la 6 august, Sf. Ev. Matei 17, 1-9)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sfântul Mucenic Lup (23 august 307)

Dumitra Groza

(23 august 2022)

Sursă foto: doxologia.ro

În localitatea Novae s-a născut
Din provincia Moesia Inferior,
Pe malul drept al Dunării;
De mic fiind de Dumnezeu iubitor.

Pe alții în adâncuri i-a scufundat,
Văzând atâtea suflete nevinovate
Care trăiesc în mare păcat și pier,
Că de mântuire nu pot avea parte.

Au încercat chiar de departe
Și arcurile spre el și-au întins,
Dar s-au rănit între ei cu săgețile,
Iar pe Mucenicul Lup nu l-au atins.

Cam în vremea împărăției lui Aurelian
Ca rob pământesc a trăit;
Munci grele și mare umilință,
De la oameni, Sfântul Lup a suferit,

Ura închinătorilor la idoli,
Sfântul Mucenic Lup și-a atras,
Că pentru credința lor bolnavă,
Tot în întuneric au rămas.

Deși era țință spre săgetare
Nicum nu l-au nimerit,
Iar Sfântul Lup se ruga Domnului
Fără să fie nici măcar rănit,

Dar liber întru Domnul Hristos,
Deși încă nu era botezat,
A trăit în lume aceasta cu folos
Și mântuire veșnică și-a câștigat.

Plini de multă răutate
Asupra Sfântului s-au năpustit,
Dar Hristos, Cel plin de bunătate,
Pe Sfântul Lup l-a ocrotit,

Că Sfântul nu voia să moară,
Nefiind încă botezat;
El cu smerenie și credință
Pe Bunul Dumnezeu L-a rugat,

Mulți susțin că din neamul nostru,
S-ar trage mucenicul lui Hristos,
De peste Dunăre (Svistov), Bulgaria
Un sclav supus și credincios.

Că mințile lor le-a întunecat
Și în vârtejul cruntei porniri,
Ei între ei, cu săbii s-au tăiat,
Aducându-și singuri nenorociri.

Ca din mâinile chinurilor,
Să nu piară mai înainte,
De a fi primit Sfântul Botez
Și-ascultate-au fost ale lui cuvinte,

A fost slujitor destoinic
Și al Sfântului Mare Mucenic Dimitrie,
Și ca și stăpânul său pământesc,
S-a pregătit pentru veșnicie.

Că de îndată s-a revărsat,
De sus, apă peste robul cel credincios
Și astfel Sfântul Lup a fost botezat
De Domnul, într-un chip miraculos.

Când Sfântul Dimitrie a fost închis,
Toată averea sa a încredințat
Slujitorului credincios Lup,
Care pe cei săraci a ajutat

Scăldătoarea dumnezeiască
A coborât deasupra lui;
Au fost uimiți să privească
Forța și puterea Domnului.

Împărțind cu dărnicie
Celor ce aveau nevoie,
Toate bunurile și averile
Rămase de la Sfântul Dimitrie.

Acum, cu inima împăcată,
S-a dat în mâinile păgânilor
Ca un mielulel spre junghiere,
De bunăvoie li s-a predat lor.

A fost prezent când stăpânul său
De suliță a fost străpuns
Și de durere și tristețe,
Din inimă a fost pătruns.

Voiau să-l taie în bucăți
Pe preasfântul mucenic,
Însă prin ocrotirea Domnului
Sfântul Lup nu a pățit nimic.

L-au dus în fața ighemonului,
Iar acesta cu glas mieros,
Încea să-l amăgească
Pe robul Domnului cel credincios,

A luat haina și inelul stăpânului,
Pe care în sânge le-a înmuiat
Și mulți credincioși bolnavi,
Cu ajutorul lor a vindecat.

Și stătea întreg în mijlocul lor
Propovăduind cuvântul lui Dumnezeu,
Fiind prin credință, de Domnul apărat,
Că se ruga cu smerenie mereu.

Ca Sfântul Lup să se îndepărteze
De credința cea adevărată
În Domnul Iisus Hristos
Și să jertfească idolilor îndată.

A mers cu ele peste tot
Și credința a propovăduit,
Iar cei ce cu evlavie s-au rugat,
Pe toți bolnavii Sfântul i-a tămăduit.

Au hotărât ei să-l prindă
Dar nici asta nu au reușit,
Că puterea lui Dumnezeu,
Pe necredincioși i-a oprit.

Pentru că nu l-au putut convinge
Nici cu bine și nici cu rău
Și nicum nu l-au putut învinge
Pe robul sfânt al lui Dumnezeu,

Se spune că ntr-o bună zi,
Pe necurații idoli s-a supărat
Și cu o forță interioară mare,
Pe idoli păgâni i-a sfărâmat.

Și de el nu se puteau apropia,
Că o forță puternică-i ținea
În timp ce Sfântul Lup propovăduia,
Puterea Domnului Hristos îl ocrotea.

L-au bătut fără cruțare
Cu fel de fel de chinuri;
A răbdat cu mare nădejde,
Tot mai multe pătimiri.

Neputând să-l biruiască,
La tăierea capului, l-au condamnat,
Dar el fără să cârtească
Capul sub sabie și l-a plecat,

Cinstirea lui s-a făcut în Novae
Și-n celelalte împrejurimi mereu,
Cu multă evlavie, de populația
Daco-romană, la mormântul său.

Prin rugăciunile lor întăresc
Biserica Domnului Hristos
Ei au învățat și pe strămoșii noștri
Să trăiască-n viață cu folos:

Iar sufletul lui cel smerit,
În mâinile Domnului l-a dat
Pe Care atât de mult L-a iubit
Și doar pe El L-a ascultat.

Pe 23 august, luau parte la prăznuire,
Atât oamenii din clasa de jos,
Cât și cei din înalta conducere,
Cei ce cred în Domnul Hristos.

Să creadă în Sfânta Treime,
Cea de-o-ființă și nedespărțită,
Și-n Sfânta Născătoare de Dumnezeu,
Ca omenirea să fie mântuită.

Pe data de 23 august 307
Sfântul Mucenic Lup a trecut
La viața cea odihnitoare,
Pentru că dreapta credință a avut.

Pe la sfârșitul secolului al VI-lea
Și Prințul Petru, la sărbătoare a participat,
(Fratele împăratului Mauriciu)
Și la mormântul Sfântului s-a rugat.

Prin trecerea la cele veșnice,
În Soborul Mărturisitorilor lui Hristos
Și Sfântul Mucenic Lup s-a adăugat,
Spre al omenirii întregi folos.

De cei credincioși a fost îngropat
Cu cinste și evlavie mare,
Că prin trupul său minunat
Multora a adus tămăduire.

Cu multă evlavie s-a închinat (23 aug.)
Celui ce a strălucit prin smerenie
Și supunere cât a trăit pe pământ
Și-a propovăduit Sfânta Treime.

Pentru că pe Domnul Iisus a iubit
Și pentru Domnul Hristos a pățimit,
Cu sfințenia a fost împodobit
Și Împărăția Cerească a dobândit.

Mulți venind la mormântul său,
Prin el au căpătat vindecare,
Prin rugăciunile lui sfinte către Domnul
Hristos, aduce tuturor alinare.

Când săvârșim pomenirea lui,
Aducem mulțumire lui Dumnezeu,
Care a ridicat din neamul românesc
Sfinți care se roagă pentru noi mereu.

Să se roage cu evlavie și pentru noi,
Iar când vom pleca din astă lume,
Să fie pomenit în Cartea Vieții,
Prin mila Domnului, și-al nostru nume!

Corabia

După ce Iisus a înmulțit pentru prima dată pâinile, a săvârșit alte două minuni asupra naturii, despre care ne vorbește Evanghelia acestei duminici. Este vorba de minunea umblării pe mare și cea a unei noi potoliri a furtunii, tot pe mare.

După ce mulțimea s-a săturat din pâinile și peștii înmulțiți prin minune, „îndată Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui pe țărmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor” (v. 22). Sf. Evangelist Ioan spune în Evanghelia sa că Domnul voia să

sustineau că Împărăția lui Dumnezeu trebuie slujită cu mijloace lumești. Ei n-au înțeles că „Dumnezeu Și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le rușineze pe cele tari” (I Cor. 1, 27).

Mântuitorul le poruncise ucenicilor să treacă pe malul celălalt, adică spre Betsaida, dar vântul le era împotrivă. Când erau „la a patra strajă din noapte” (între orele 3 și 6), adică spre dimineață, corabia se găsea „în mijlocul mării”. Sf. Evangelist Ioan spune că se afla „cam la douăzeci și cinci sau treizeci de stadii” de la țărmul de unde plecaseră, adică la vreo 5 km de țărm. Cum Marea Galileii are o lățime de circa 10 km, înseamnă că erau „în mijlocul mării”.

Obosiți și lipsiți de putere să ajungă pe țărmul dorit, ucenicii „se chinuiau vâslind”. Găsindu-se într-o astfel de situație, Iisus hotărăște să vină la ei pe mare. Se înfricoșează și se tem cei din corabie de „năluca” ce venea mergând pe apă, până când aud cuvintele: „Îndrăzniți! Eu sunt, nu vă temeți!” (v. 27). Așa a gândit Domnul să Se facă cunoscut ucenicilor. Răspunsul celor din corabie nu se lasă așteptat: „Dacă ești Tu...”, spune Petru, „poruncește să vin la Tine pe apă”. Asta ne arată cât de mult le lipsea Domnul în aceste ceasuri de zbucium și de teamă.

„Vinol!”, a spus Mântuitorul și Petru a pornit să meargă pe valuri. Doar o clipă a fost de ajuns să-și desprindă privirea de Iisus, să privească valurile și să asculte vântul

cel înfricoșător și încrederea i s-a clătinat. Atunci, Apostolul a început să se scufunde. „Doamne, scapă-mă!”, i-au fost cuvintele ce strigau după ajutor și imediat mâna Domnului l-a ridicat din apă, cu explicația necesară: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” (v. 31). După toate acestea, când s-au urcat în corabie, s-a potolit vântul

„Se roage singur”, iar mulțimea voia să-L ia cu sila și să-L facă rege. Erau mulți care nu înțelegeau caracterul mesianității lui Hristos și poate chiar dintre ucenici erau în pericol de a deveni susținători ai acestei idei. Asta se explică și prin faptul că de-a lungul istoriei Bisericii ni se dau numeroase exemple de rătăcire a unor oameni, care

tul, iar ucenicii s-au închinat zicând: „Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu” (v. 33).

Încă o dată, se descoperă puterea dumnezeiască a Mântuitorului Hristos. Ucenicii erau plini de îndoială, de aceea Sf. Petru este și muștrat. Ceilalți nu erau nici ei mai credincioși. Erău mai degrabă nedumeriți. Sf. Evanghelist Marcu vine să lămurească acest episod. El spune că „nu pricepuseră nimic de la minunea pâinilor, deoarece inima lor era învățată” (Mc. 6, 51-52). Cu toate acestea, tot ce văzuseră și trăiseră îi fac să se închine lui Iisus ca lui Dumnezeu.

Însă, credința lor în dumnezeirea Fiului nu era desăvârșită. Numai după Înviere și numai prin lucrarea Duhului Sfânt în inima lor, vor putea ucenicii să-L mărturisească într-adevăr pe Hristos Dumnezeu. Căci numai prin această credință și această mărturisire ne putem mântui. Aceasta ne-o spune lămurit Apostolul neamurilor: „Că de vei mărturisi cu gura ta că Iisus este Domnul (adică Dumnezeu adevărat) și vei crede în inima ta că Dumnezeu

L-a înviat pe El din morți, te vei mântui (Rm. 10, 9).

Drumul corabiei este de fapt drumul Bisericii spre țărnul Împărăției celei veșnice, care nu este unul lin. Biserica are mereu împotrivă vânturi și valuri mari, dar nu este nicio clipă pierdută din vedere de Dumnezeu. Să nu părăsim corabia lui Hristos (Biserica), crezând că în afara ei putem fi izvășiți. Căci pentru Ea Hristos „S-a dat pe Sine Însuși, ca s-o sfințească, curățind-o cu baia apei prin cuvânt, și ca s-o înfățișeze Săși Biserica slăvită, neavând pată sau întinăciune, ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă și fără de prihană” (Ef. 5, 25-27).

Nu te descuraja și nu te îndoii, „îndrăznește!”, ascultă chemarea: „vino!” și dă răspuns cuvenit de credință și de iubire! Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a IX-a după Rusalii,
Sf. Ev. Matei 14, 22-34, Umblarea pe mare –
potolirea furtunii, 14 august)
Sursă foto: Sf. Evanghelie

Vindecarea lunaticului

În această duminică, Sf. Evanghelie ne relatează o altă vindecare minunată pe care a săvârșit-o Mântuitorul nostru Iisus Hristos. La început, ni se spune că un anumit om a îngenunchiat înaintea lui Hristos. De multe ori, în timpul sfintelor slujbe, facem la fel. Dar de ce facem acest gest? Ce anume ar putea să simbolizeze acest lucru? Atunci când facem așa ceva, îi arătăm lui Dumnezeu că ne smerim și că dorim să ne pocăim. Însă, și modul în care stăm în genunchi e important. E drept că e mult mai comod să stăm picior peste picior. În cazul oamenilor în vârstă, ar putea să mai existe ceva înțelegere. În schimb, cei care pot să îngenuncheze, ar fi bine să stea cu picioarele perpendicular. Până la urmă, dacă facem un asemenea lucru, nu e ceva foarte greu. Să ne gândim cât de multe face Dumnezeu pentru noi.

Acest om i-a cerut lui Hristos un singur lucru: „Doamne, miluiește pe fiul meu” (Mt. 17, 15). Atunci când mergem la biserică, suntem tentați să-l cerem lui Dumnezeu, tot felul de lucruri care nu ne sunt folositoare de multe ori. În schimb, uităm că sunt oameni care și-ar dori să aibă ceea ce avem. Pentru un părinte, cea mai mare bucurie din viața sa o reprezintă copilul său. Totuși, cea mai mare durere pentru orice părinte din lumea aceasta este aceea de a-și pierde propriul copil într-o anumită suferință. Fiul acestui om era lunatic. Acesta pătimea foarte rău și de multe ori ajungea să cadă în foc sau în apă. Astfel, acest părinte ar fi putut să-și fi pierdut copilul în orice clipă. Câtă durere să fi fost în sufletul acestui părinte! Mai întâi, tatăl copilului l-a dus pe acesta la apostolii Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Însă, aceștia n-au fost capabili să-l vindece pe acesta. Mai întâi, remarcăm puterea credinței acestui om. Deși, apostolii n-au reușit să-l vindece fiul, totuși, acesta a continuat să creadă că va găsi salvarea pentru copilul său. Hristos critică necredința poporului înainte de a săvârși vindecarea. Ce putem să deducem de aici? Faptul că dacă mai mulți oameni cred în ceva, pot să se producă minuni în lumea aceasta. Dar, de multe ori, suntem mai comozi și zicem că nici noi nu credem că se poate întâmpla ceva în mod miraculos fiindcă puțini oameni cred în așa ceva. Dar, tocmai prin acest fapt, demonstrăm necredința noastră, și nu a celorlalți. Ce anume a vrut să spună Hristos prin cuvintele „până când voi fi cu voi?” (v. 17)?

Aici, se referă la faptul că uneori nu trebuie să așteptăm să ne pice totul din cer. De aceea, de multe ori, trebuie să încercăm și noi să-i ajutăm pe ceilalți așa cum putem și noi s-o facem. O altă întrebare pe care o adresează Mântuitorul nostru Iisus Hristos e următoarea: „Până când vă voi răbda pe voi?”. Aici, e o atenționare a Mântuitorului. El ne avertizează de faptul că deși Dumnezeu e atotbun și mult milostiv, aceasta nu înseamnă că trebuie să ajungem să abuzăm de aceste calități ale Sale. Însă, Hristos preferă să Se arate și de data aceasta ca fiind foarte milostiv. Acesta a cerut să-l aducă pe acel fiu la El. Acesta era posedat de către cel rău. Hristos l-a scos afară pe acesta. Iar copilul s-a vindecat. Vedem câte putere poate să aibă Dumnezeu. Nu zicem că medicina actuală n-a avansat foarte mult sau că n-am avea nevoie de ea. Dar chiar și cei mai pricepuți psihiatri nu sunt în stare să vindece asemenea cazuri extrem de grele și grave din punct de vedere psihologic și spiritual.

Sfinții Apostolii, în schimb, în loc să se bucure de această minune pe care a săvârșit-o Mântuitorul nostru Iisus Hristos, s-au mâniat puțin în sinea lor deoarece aceștia erau nemulțumiți că ei n-au putut să facă o asemenea vindecare. Și noi de multe ori, punem accentul atât de mult pe persoana care face ceva și nu pe acțiunea pozitivă care se produce în sine. Cauza pentru care sfinții apostolii n-au putut să facă o asemenea vindecare e aceea că n-au avut suficientă credință pentru a săvârși o asemenea minune. Printr-o metaforă extrem de sugestivă, Mântuitorul arată cât de importantă e credința: „Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta” (v. 20). În schimb, în sinea noastră, de multe ori, preferăm să arătăm că nu credem că se poate întâmpla ceva. O vorbă din popor spu-ne că „nu există nu pot, ci nu vreau”. Atunci când îi cerem lui Dumnezeu, să credem cu tărie că o asemenea minune poate să se producă. Pe lângă credință avem nevoie de post și de rugăciune. Postul nu e doar trupeș, ci și unul sufleteș.

În schimb, oamenii au înțeles din cele ce le-a spus Mântuitorul că Acesta va trebui să fie omorât. În schimb, Hristos le-a promis că El va învia a treia zi din morți. Însă, ce legătură are acest lucru cu cele care s-au relatat înainte? Aici, Hristos ne arată că în viața, vom avea necazuri. Dacă inclusiv El a suferit pentru noi, de ce cântim că suferim pentru

păcatele noastre? Însă, așa cum după furtună, iese soarele pe cer, la fel și în viața noastră, după o suferință, vine o soluție salvatoare. De fapt, viața aceasta reprezintă doar o

mai întâi să credem că acest lucru e posibil să se întâmple. Aceasta nu înseamnă că dacă avem credință că poate să se întâmple ceva, neapărat că acest lucru se va și întâmpla. Adică, nu trebuie să avem o credință care să nu fie urmată și de faptele noastre bune. O vorbă populară spune că „Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă în traistă”. Însă, și dacă ne încredem doar în propriile noastre forțe, nu înseamnă că vom reuși să facem ceea ce ne-am propus să realizăm. De aceea, trebuie să evităm să cădem în oricare dintre cele două extreme. Oricare dintre acestea pot să fie foarte periculoase pentru fiecare dintre noi. Deși, e mult mai greu să păstrăm calea de mijloc, totuși, suntem nevoiți s-o căutăm de fiecare dată. De multe ori, oamenii cred în Dumnezeu, atunci când le merge foarte bine. Doar că atunci când au un necaz, uită de El. Sau uneori, se întâmplă și invers. Credința în Dumnezeu nu ține cont de aspectele acestea exterioare. Dacă ajungem să condiționăm credința în Dumnezeu, de asemenea aspecte, înseamnă de fapt că nu avem

secundă față de veșnicie. De aceea, dacă ne stresăm prea mult pentru unele lucruri, nu vom avea vreun folos.

Profunzimea vindecării e una enormă. Ne face să ne pună pe gânduri. Fie că ne place sau nu, trebuie să recunoaștem că viața nu e numai roz. Însă, aceasta nu înseamnă că trebuie să cădem în depresie. Cu siguranță că există o soluție pentru orice fel de problemă. Însă, pentru a rezolva ceva care pare să fie imposibil de soluționat, trebuie

credință în Dumnezeu. De aceea, să avem măsură în toate. Să urmăm calea cea dreaptă în ceea ce privește credința corectă în Dumnezeu. Aceasta înseamnă să avem credință și fapte bune de acum înainte în viață. Amin.

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu

(reflecție la Duminica a X-a după Rusalii,
Sf. Ev. Matei 17, 14-23, 21 august)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Iisuse Hristoase, ai milă de mine!

Irosită mi-e viața atâcât a fost,
Trăită-n risipă și fără de rost,
Iar firul vieții abia mă susține!
Iisuse Hristoase, ai milă de mine!

Încovoiat mi-e trupul, de patimi rănit,
Din calea pierzării mă-ntorc istovit.
Primește-mă, Doamne,-n a mea slăbiciune!
Iisuse Hristoase ai milă de mine!

Din calea luminii ades rătăcit,
Doar astăzi târziu sunt, Doamne, smerit,
Privind înainte-mi a mea-ngropăciune!
Iisuse Hristoase, ai milă de mine!

La rele cumplite având cutezanță,
Astăzi mă-ntorc lipsit de speranță,
Punându-mi nădejdea numai în Tine!
Iisuse Hristoase, ai milă de mine!

Mă-nvăluie noaptea, al morții Cerber,
Și duhuri cumplite mă-opresc către Cer,
Iar faptele mele mă fac de rușine!
Iisuse Hristoase, ai milă de mine!

Mi-e trupul vremelnic, din plin răsfățat,
Iar sufletul veșnic căzut în păcat.

În Cartea vieții nu am nici un bine!
Iisuse Hristoase, ai milă de mine!

Haina de nuntă nu-mi este curată
Și iată vin, Doamne, la a Ta judecată.
Și nu mai e nimeni durerea-mi să-aline!
Iisuse Hristoase, ai milă de mine!

Regrete, amarnic mă-nvăluie râu,
Acum, când e, Doamne, cu mult prea târziu,
Iar moartea cu coasa năpraznică vine!
Iisuse Hristoase, ai milă de mine!

Atâta risipă, prea Sfânt Dumnezeu,
Să scapi, prin iubire, sufletul meu
Și spre mântuirea-mi să faci o minune!
Iisuse Hristoase, ai milă de mine!

Când doar milostivii ce vin la Altar
Mai cer pentru mine mântuire prin Har,
Revarsă-ndurarea spre-a lor rugăciune!
Iisuse Hristoase, ai milă de mine!

Radu Cârstoiu

(20.02.2020, Duminica Fiului Risipitor)

Sursă foto: doxologia.ro

File de sinaxar

Sfinții Mucenici Adrian și Natalia, soția sa (26 August)

„Credința cea mântuitoare comoară nerăpită ai sosit-o, de trei ori fericite, păgânătatea cea părintească pă-răsind-o și urmând Stăpânului, te-ai îmbogățit cu darurile cele Dumnezeiești Sfințe Adrian Mărite, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre” (Troparul Sfinților)

Mucenicul Adrian și soția lui, Natalia, erau din cetatea Nicomidiei, și au pățimit în zilele împăratului Maximian Galeriu (293-311).

Într-o zi, în vremea ultimei mari prigoane a creștinilor, douăzeci și trei de creștini au fost aduși înaintea Împăratului și chinuți groaznic, aproape de moarte. Adrian era unul dintre dregătorii împărătești ce priveau suferințele acelor oameni și aveau cu cât curaj aceștia își apărau credința în Hristos.

Pe când mucenicii zdrobiți în bătaie erau duși la palatul tribunului spre a li se înscrie numele, Adrian i-a întrebat ce credeau că vor obține îndurând toate aceste suferințe. Ei i-au vorbit despre nespusa frumusețe și slavă a raiului și i-au citat din 1 Corinteni 2, 9: „Cele ce ochiul nu a văzut, nici urechea a auzit, nici la inima omului s-au suit, acestea au gătit Dumnezeu celor ce iubesc pe dânsul”.

Auzind acestea, Adrian s-a dus la cel ce scria și i-a spus: „Scrie și numele meu împreună cu cele ale sfinților aceștia; și eu sunt creștin”. Când împăratul a auzit aceasta, l-a întrebat: „Ți-ai pierdut mințile?” Adrian a răspuns: „Nu mi le-am pierdut, ci mi le-am aflat!” Astfel

a ajuns tânărul Adrian să fie întemnițat împreună cu ceilalți.

Aflând de aceasta, Natalia, soția lui, care era în ascuns creștină, la început s-a îngrijorat din pricina întemnițării lui, dar, mai pe urmă, înștiințându-se că l-au pus în lanțuri pentru Hristos, s-a îmbrăcat îndată în haine luminate, a alergat la temniță și intrând înlăuntru, i-a sărutat cu bucurie lanțurile de pe grumaji și-l fericea pentru alegerea sa, și-l învăța să stea neclintit în chinuri și-i ruga pe Sfinții din temniță ca să se roage pentru el.

Cei doi erau căsătoriți de doar 13 luni când tânărul Adrian, în vârstă de 28 de ani și născut din neam ales, cu o slujbă bună, sub Împăratul Maximian a decis să-și dea viața lui Hristos.

Și s-a întors Natalia la casa ei, iar Adrian a încredințat-o că-i va da de știre, ca să vină să vadă sfârșitul său. Deci, aflând ziua când va fi adus spre chinuire înaintea tiranului împărat, Adrian, plătind păzitorilor, a ieșit și s-a dus să dea el însuși de știre Nataliei despre ziua sfârșitului său. Dar ea, văzându-l, i-a închis ușa, gândind că a fugit de chinuri și s-a lepădat de Hristos, și-l mustra, numindu-l fricos și iubitor de dezmiardări.

Și zicea: „Ce voi face eu, care m-am însoțit cu un păgân? Nu m-am învrednicit de cinstea de a mă numi soția unui Mucenic, ci, iată, sunt o femeie ticăloasă a unui bărbat lepădat de Dumnezeu”. Iar fericitul Adrian, bătând în ușă, zicea: „Natalia, doamna mea, deschide, că n-am fugit de chinuri. Am venit, precum ți-am făgăduit, să te iau ca să vezi sfârșitul nostru, mijlocind Mucenicii pentru mine, și trebuie să fiu acolo la ceasul hotărât”.

Acestea auzindu-le, Natalia i-a deschis ușa îndată cu bucurie și, îmbrățișându-l, a mers cu el. Deci, fiind adus Sfântul Adrian la împărat și mărturisind pe Hristos, că este Dumnezeu adevărat, l-au pus cu fața în jos și l-au bătut cu toiege. Apoi, întorcându-l cu fața în sus, atât a fost de bătut pe pânțele, încât i se vedeau și măruntaiele; după aceea, l-au aruncat în temniță unde erau și ceilalți Sfinți Mucenici.

Apoi împăratul a dat poruncă ca să se aducă în temniță o nicovală și un ciocan de fier, ca să le zdrobească fluierile picioarelor, ca ei să moară în chinuri. Deci, după ce i-au zdrobit fluierile picioarelor, i-au tăiat și o mână; și îndată, din pricina acelei mari dureri, Sfântul Adrian și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Deci, poruncind nelegiuitul împărat ca trupurile Mucenicilor să fie aruncate în foc, fericita Natalia a ascuns, în taină, mâna soțului ei. Și, stingându-se focul din pricina unui potop de ploaie, cu tunete și fulgere înfricoșătoare, unii slujitori împărătești au fugit. Iar un om credincios, anume Eusebiu, luând moaștele Sfinților Mucenici și punându-le într-o corabie mică, le-a dus la Arghiropole, în apropiere de Bizanț, și le-a așezat într-o biserică.

Natalia a fugit și ea din Nicomidia la Arghiropole, unde erau moaștele Sfântului ei soț; și ajungând acolo

cu mâna Sfântului, s-a rugat mult, apoi și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, sfârșindu-și alergarea ei mucenicească fără de sânge, ca una care a pățimit slujind pe Mucenici și fugind din casa ei pentru desăvârșita curăție. Și, a fost îngropată lângă moaștele Sfinților Mucenici.

Prăznuirea Sfinților Mucenici Adrian și Natalia este o sărbătoare a familiei creștine. După învățătura Sfintei noastre Biserici, familia este așezământ dumnezeiesc și temelie a vieții. Este legătura dintre bărbat și femeie, binecuvântată de Dumnezeu în Taina Sfintei Cununii. La baza familiei stă tocmai Taina Iubirii, o iubire ce se sfințește pentru veșnicie.

Sfinții Adrian și Natalia sunt ocrotitori ai familiei și exemple vii ale iubirii care depășește toate greutățile, biruind însăși moartea. O poveste pe care o auzim nu doar pe 26 august, ci mult mai des, în cadrul Tainei Cununii, atunci când se invocă ajutorul sfinților mucenici, ca prin rugăciunile lor să se mântuiască sufletele celor ce se cunună și imită prin răbdare spiritul lor de jertfă: „Sfinților mucenici care bine v-ați nevoit...”. O poveste despre dragoste și bucurie, despre viață și jertfă, care ne îndeamnă să ținem minte un lucru: că tot ceea ce-i frumos este în Hristos.

Pr. Daniel Budeanu, Parohia Motru I

Sursă foto: crestinortodox.ro

Pilda datornicului nemilostiv

Evangelia Duminicii a XI-a după Rusalii are ca temă iertarea. Acest lucru îl vedem și în Rugăciunea Domnească: „Și ne iartă noua greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”. De asemenea, Rugăciunea de la Taina Spovedaniei spune: „să iertăm de șaptezeci de ori câte șapte”. Vedem așadar cât de importantă este această lecție a iertării în Iconomia mântuirii noastre.

Evangelia iertării din această duminică ne spune că un slujitor era dator stăpânului său 10.000 (zece mii) de talanți, ceea ce însemna o valoare imensă (490,770 tone de aur, întrucât în vremea Mântuitorului un talant conținea 49,077 kg de aur). Pentru această datorie el trebuia să fie vândut împreună cu soția, copiii, casa și tot ce avea în proprietate. Din punct de vedere spiritual, această vindere înseamnă o pierdere incalculabilă, adică despărțire de Dumnezeu, pierderea libertății și a demnității umane, o moarte spirituală înaintea morții fizice a omului. De aceea, datornicul a căzut în genunchi și a cerut iertare, rugându-l pe stăpânul lui să mai amâne plata datoriei. Iar stăpânul, plin de iubire milostivă și mărinimie, nu numai că a amânat plata datoriei, ci a iertat-o, a anulat-o, a șters-o complet. Însă datornicul căruia i-a fost iertată datoria nu a voit să ierte unui datornic al său o datorie foarte mică, de 100 de dinari, ci l-a aruncat în închisoare, ca să-i plătească datoria, spune Evangelia.

Datoriile pe care oamenii le au către Dumnezeu sunt greșelile pe care le fac și de asemenea risipirea darului vieții înșiși. Slujitorul căruia i s-a iertat datoria mare pe care o avea, dar el nu a voit să ierte semenului său o datorie mai mică, întrerupând lanțul iertării este numit de Evangelie „slugă vicleană” (Matei 18,32).

Văzând slujitorii stăpânului iertător și milostiv că iertarea arătată de el nu a îndemnat pe datornic să ierte și el la rândul său, s-a întristat foarte mult. Îndată ei au spus stăpânului lor cât de viclean și rău era datornicul căruia stăpânul milostiv i-a iertat datoria. Atunci stăpânul iertător și milostiv a revenit asupra hotărârii sale inițiale și a trecut de la bunătate la dreptate, pedepsind pe datornicul căruia i s-a iertat datoria, dar care n-a voit să ierte datoria unui mic datornic al său. Sfânta Evangelie ne spune că stăpânul s-a mâniat pe datornicul neiertător, l-a judecat și „l-a dat pe mâna chinuitorilor până ce-i va plăti toată datoria” (Matei 18,34). Judecata sau pedeapsa aceasta poate fi înțeleasă duhovnicește ca pedeapsă în timpul vieții pământești sau ca osândire a omului neiertător în ziua judecății sale particulare, după moartea trupului, în-cât sufletul său ar putea fi iertat doar prin rugăciunile al-

tora pentru el. Înțelesul duhovnicesc al acestei pilde este următorul: Împăratul sau stăpânul care se socotește cu slugile sale datornice este Însuși Dumnezeu, Care are o mulțime de datornici, și anume toți oamenii sunt datornici Lui, pentru că de la El au primit toți oamenii darul vieții, sufletul nemuritor și chemarea la viață veșnică fericită.

Când noi însă folosim în mod greșit sau negativ darurile pe care El ni le-a dăruit, săvârșind răul cu gândul, cu cuvântul sau cu fapta, ne îndatorăm lui Dumnezeu cu însăși valoarea incalculabilă a sufletului nostru care este mai de preț decât lumea întreagă (cf. Marcu 8,36). Deci, devenim datori pentru că suntem risipitori ai darurilor lui Dumnezeu și pentru că uităm de Dumnezeu și nu suntem recunoscători Lui. Astfel, cu fiecare gând necurat, cu fiecare cuvânt necugetat, cu fiecare faptă neroditoare de bine pe care o săvârșim, ne îndatorăm, pentru că folosim în mod păcătos și păgubitor gândirea, vorbirea și făptuirea noastră. Mulțimea datoriilor noastre față de Dumnezeu-Dăruitorul este simbolizată, în pilda din Evangelia de astăzi, prin cei 10.000 de talanți. După cum am spus mai înainte, în vremea Mântuitorului un talant conținea 49,077 kg de aur, deci 10.000 de talanți însemnau 490.770 kg de aur, adică peste 490 de tone de aur. Iar 100 de dinari echivalau cu doar 450 gr de argint. Deci datoria imensă, înfricoșătoare a slujitorului către stăpânul său simbolizează datoria păcatelor omului, săvârșite ca risipire a darurilor lui Dumnezeu din viața sa și ca îndepărtare de la calea mântuirii. Când gândirea rațională a omului sau inteligența lui este pusă în slujba păcatului, a răului, atunci omul se îndatorează, întrucât pierde harul sfinților al vieții și se scufundă în vidul neascultării și despărțirii lui de Dumnezeu. Când voința omului nu mai urmează voinței lui Dumnezeu, el se îndatorează, fiindcă pierde binecuvântarea conlucrării și comuniunii cu Dumnezeu. Când iubirea omului se leagă în mod pătimăș de lucrurile limitate și trecătoare, el se desparte de Dumnezeu Cel nemărginit și veșnic, îndatorându-se Lui pentru că n-a răspuns chemării Sale de-a participa la viața cerească nelimitată și veșnică. Din acest motiv, nimeni dintre oamenii păcătoși nu se poate mântui (dobândi viața veșnică), dacă nu i se iartă păcatele sau greșelile, pentru a reface astfel legătura sa cu Dumnezeu izvorul vieții veșnice.

Din Evangelia de astăzi înțelegem că Dumnezeu este în același timp milostiv și drept. Când ne pocăim și cerem să ne ierte păcatele, El este bun, milostiv și iertător. Când noi însă nesocotim bunătatea Lui, și în mod

viclean și egoist doar profităm de ea, dar la rândul nostru nu arătăm bunătate față de semenii noștri, adică nesocotim iertarea Lui și nu o facem roditoare față de oameni, atunci Dumnezeu ne arată dreptatea Sa spre îndreptarea noastră și a celor asemenea nouă. Deci, Dumnezeu este milostiv, dar și drept, iertător, dar și îndreptător, în înțelesul că nu trece cu vederea păcatul, ci cheamă la pocăința spre îndreptare. Astfel, Dumnezeu Cel milostiv și iertător îl responsabilizează pe omul nemilostiv și neiertător, aducându-i aminte cât de mult pierde spiritual dacă nu este și el iertător asemenea lui Dumnezeu. Toți oamenii sunt creați după chipul lui Dumnezeu, dar la asemănarea cu Dumnezeu ajung numai cei ce trăiesc în comuniune cu El și împlinesc voia Lui, adică numai sfinții. Prin urmare, omul care nu iartă altora greșelile lor nu poate dobândi sfințenia care vine de la Dumnezeu. Atât de mult ne asemănăm cu Dumnezeu câtă iubire sfântă, milostivă adunăm în sufletul nostru, prin pocăință și iertare, prin ru-

Sunt însă unele situații dificile în care iertarea sinceră nu se realizează pur și simplu printr-o decizie voluntaristă, formală, exterioară. Sunt oameni care au suferit mult din cauza semenilor lor, iar pentru a le ierta acestora greșelile lor, în mod sincer, total și definitiv, adică „din toată inima”, ei au nevoie de o schimbare interioară. Cu alte cuvinte, iertarea cere o luptă interioară, o răstignire a dorinței egoiste de răzbunare, a tentației de a răspunde la răutate cu răutate. Însă Sfânta Evanghelie ne cheamă să nu răspundem la răutate cu răutate, ci să lăsăm răzbunarea pe seama lui Dumnezeu. El sigur ceartă și pedepsește cu dreptate, fiind Judecătorul și Mântuitorul lumii, al viilor și al morților.

O iertare sinceră, totală, nu una de felul „te iert, dar nu te uit”, se poate oferi altora numai dacă Îi cerem lui Dumnezeu harul Său care ne ajută să iertăm din toată inima greșelile altora. În acest sens, cerem Mântuitorului Iisus Hristos, Care a iertat pe vrăjmașii Lui, ca iubirea Lui să

locuiască în inimile noastre. Pildă de urmat în această privință ne sunt Sfinții martiri sau mucenici, care au fost dăruiti de Dumnezeu cu harul sau virtutea de a ierta pe cei care îi chinuiau și-i duceau la moarte, așa cum au făcut arhidiaconul Ștefan, cel dintâi dintre mucenici, dar și mulți alții. Din Viețile sfinților martiri se vede că aceștia simțeau în sufletul lor o putere deosebită în timpul suferințelor, o putere a prezenței iubirii jertfelnice și iertătoare a lui Hristos. De aceea, ei nu au răspuns la răutate cu răutate și la ură cu ură, ci au biruit ura ca rod al păcatului prin sfințenia iertării ca rod al prezenței harului lui Dumnezeu în om. Sfinții

găciune și prin fapte bune. Oamenii sfinți sunt milostivi ca Dumnezeu Cel milostiv, sunt iertători ca Dumnezeu Cel iertător, însă ei sunt și drepti sau îndreptători ai altora, precum și Dumnezeu este drept și îndreptător al celor ce răătăcesc sau greșesc, cu voie sau fără voie.

Iubirea milostivă a lui Dumnezeu precedă dreptatea Lui. Mai întâi, din iubire milostivă, El iartă pe cei păcătoși, însă ceartă pe cei ce nesocotesc iubirea Lui iertătoare și n-o arată semenilor prin iertare și fapte bune. Întrucât Biserica a înțeles valoarea sfințitoare și mântuitoare a iertării, ea îi îndeamnă pe toți oamenii să ierte greșelile aproapelui lor. Pentru creștini, iertarea greșelilor oamenilor este o condiție pentru a se împărtăși cu Trupul și Sângele Domnului Hristos, Cel ce S-a rugat pentru iertarea păcatelor celor care L-au răstignit, zicând: 'Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac' (Luca 23, 34). În timpul perioadelor de post, când unim mai mult rugăciunea cu pocăința și postul, Biserica ne îndeamnă să iertăm semenilor noștri toate greșelile lor ca să simțim mai mult cum sufletul nostru se eliberează sau înviază din legăturile păcatelor, ale egoismului și ale mândriei.

Iertarea greșelilor semenilor noștri cere luptă cu noi înșine, răstignire a mâniei și a dorinței noastre de răzbunare. Iertarea acordată semenilor nu este totdeauna o lucrare ușoară, deși, teoretic, mulți oameni știu că dacă ești creștin adevărat trebuie să ierți altora greșelile lor.

mucenici sunt numiți Buni Biruitori mucenici, tocmai pentru că ei au biruit duhul lumesc al urii, al răzbunării și al răutății, după ce au primit în sufletul lor iubire milostivă din iubirea lui Hristos Cel milostiv și iertător.

Prin urmare, când nu putem ierta semenilor noștri greșelile lor, trebuie, mai întâi, să ne rugăm pentru ei, deoarece foarte adesea vrajba între oameni vine și din lucrarea diavolului care tulbură sufletul oamenilor. „Diabolos” în limba greacă înseamnă cel ce dezbină, cel ce desparte, cel ce asuprește și tulbură viața oamenilor și relațiile dintre ei. Adesea, el învrăjbește membrii familiei, vecinii și prietenii și îi împiedică să facă împreună o lucrare folositoare. Înțelegem, așadar, că iertarea sinceră a greșelilor altora presupune o modelare a sufletului nostru după iubirea milostivă a Domnului nostru Iisus Hristos. În acest sens, trebuie să ne rugăm ca Hristos Domnul prin harul Duhului Sfânt să ne curățească de toată înținăciunea și de toată răutatea. Să-I cerem Lui să ne dăruiască puterea sau virtutea de a ierta pe alții așa cum Dumnezeu ne iartă pe noi. Dacă uneori, printr-o pedagogie divină, se întâmplă chiar să săvârșim și noi tocmai păcatele pentru care am judecat pe alții, trebuie să înțelegem din aceasta că e mai bine să ne rugăm lui Dumnezeu pentru semenii noștri ca să se ridice din păcate, decât să-i judecăm considerându-ne superiori lor, adică fără greșeli.

Concluzia pe care o constatăm este că Evanghelia

acestei duminici este una a iertării, dar și una a responsabilizării, o Evanghelie a milostivirii, dar și a dreptății, o Evanghelie în care Dumnezeu, deși este milostiv și îndelung răbdător, totuși nu trece cu vederea nerecunoștința noastră pentru iertarea primită de la El, adică nu este nepăsător când vede insensibilitatea noastră față de iubirea Lui milostivă și iertătoare. De ce? Pentru că El nu voiește ca iubirea Lui să se oprească la noi, ci dorește ca iubirea Lui să ajungă prin noi la alții, ca noi să devenim asemenea lui Dumnezeu Cel milostiv și iertător „Fiți milostivi precum și Tatăl vostru milostiv este” (Luca 6, 36). Evanghelia ne îndeamnă, așadar,

să înmulțim binele, nu să-l limităm. Iar făcând aceasta, creștem duhovnicește și ne sfințim, adică devenim cu adevărat oameni ai lui Dumnezeu, întrucât iubirea Lui milostivă se arată altora prin noi, când iertăm și noi altele greșelile lor. Așadar, lanțul iertării trebuie să continue permanent pentru a ajunge la iubirea de Dumnezeu și de aproapele. Amin.

Pr. Alin Constantin Nicola

*Parohia Comoșteni, Protoieria Băilești
(predică la Duminica a XI-a după Rusalii,
Sf. Ev. Matei 18, 23-35, 28 august)*

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sfârșitul lumii

Bătrânul soare, – milostivul și strălucitul lumii astru,
Vorbea c-un frate-al său de pară — mai mare poate sau mai mic,
Pierdut în cine știe care părașini de nimic albastru,
De care omenirea încă nu știe până azi nimic...

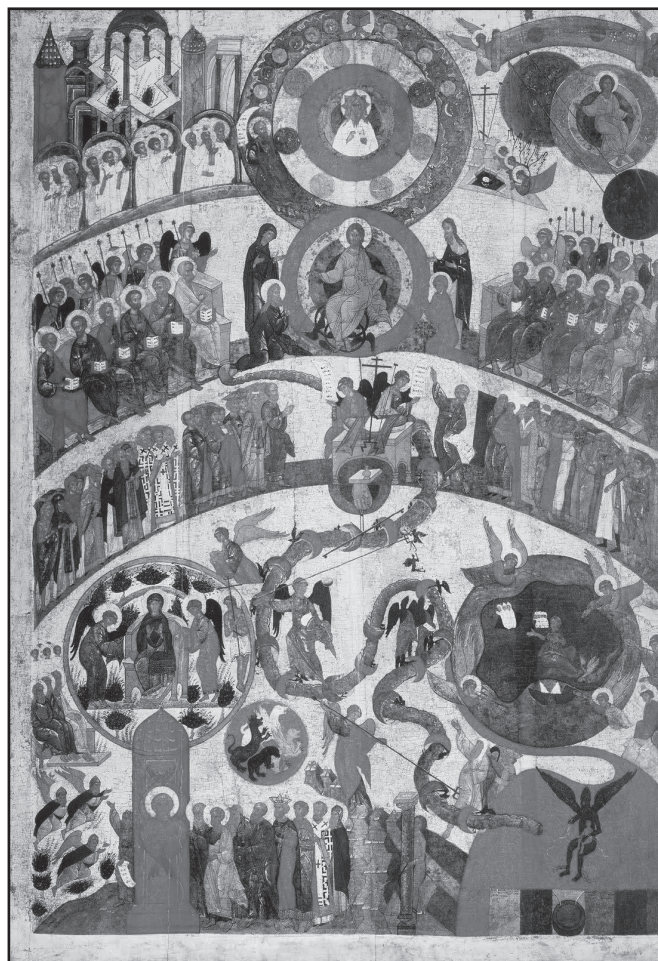
Și soarele ce stă de-asupra mocirlei noastre de păcate,
Grăia, prin ale sale raze, de noi, cu depărtatu-i frate:
— De mii de ani eu mă tot mistui, arzându-mi propria făptură,
De-apururi milostiv cum sunt,
Să dăruiesc într-una viață, cu-a mea-lumină și căldură,
Acelora care-și zic oameni și se frământă pe pământ...
Dar, vai, din toți împătimitii câți vii sub vatra mea se știu,
Nu-i nimenea care-n lumină să poată sta cu fruntea sus,
Din răsărit pân-la apus,
Iar dintre cei care de-a pururi în lumea dușilor s-au dus,
Un singur om, a fost asemeni, adică Dumnezeu-lisus...

Un singur Om, trecând prin lume, n-a vrut nimica pentru sine,
Unicu-i scop fiind să facă mereu aproapelui său bine
Și-n schimb nimic El să nu ceară...
Încolo, toată omenirea de mai-nainte și din urmă,
N-a fost nicicând decât o turmă
Din care unii, pentru aur, coboară mai prejos de fiară...

De mii de ani eu văd într-una cum păcătoasa lumii humă,
Trufacea vietăți de-o clipă, s-aruncă frate asupra frate
Și-n gheara patimilor oarbe, se sfâșie și se sugrumă
Ca fiarele înfometate...

De mii de ani ei tot adună aceiași „bani” și „pietre rare”;
Mărețe, unii fac palate, vrând tot mai mult cel care are,
Deși-nțelege fiecare
Că, dincolo de pragul vieții când trece hohotit în plâns,
De pe pământ nu poate nimeni să ia nimic din câte-a strâns...

De-aceea, cu-ale mele raze, pământul n-o să mai dezmiere,
Și lumea plină de păcate am hotărât acum s-o pierd:
Voi stinge vatra de jăratec din care harurile-mi cad;
Împresura-voi tot pământul cu noapte neagră ca de iad;
Voi descărca, deasupra lumii sau, mai curat, deasupra urii,
Din hău, năprâsnicia toată și toată furia naturii:
Voi rupe orice stăvilare zăpezilor a mii de nori,
Din vifore nemaivăzute voi face șerpi și uierători
Și nouăzeci de zile-ntr-una — pe păcătoasa lumii viață
Voi pune, munte lângă munte: zăpadă, grîdină și gheață...

Și-atunci, acei care-și zic oameni, să cadă
Fulgerați de ger,
Cu mâinile împreunate, cu ochii ridicați spre cer,
Încremeniți, statui de gheață, sub valurile de zăpadă,
Ca-n veci de veci să nu mai vadă,
Din noaptea marelui dezastru,
Icoana mea strălucitoare și bolta cerului albastru!

.....
Așa grăi bătrânul soare, preadepărtatului său frate,
Punând un nor, să nu mai vadă a noastră baltă de păcate.

Atunci, privind numai o clipă, pe calea vieții înapoi,
Eu – picătura de noroi
Simții adânc fiorii morții, cum o să-i simtă-nreaga turmă,
Dar prea târziu, că poate mâine e judecata cea din urmă.

*Sursa: Vasile Militaru, „Fabule”,
Ed. Lumină din Lumină, București, 2007
Sursă foto: doxologia.ro*

Actualitate

Interviu cu Denis Ștefan, protagonistul din „Mihai Viteazul”

Pe 7 iulie, la București, a avut loc premiera de gală a docu-dramei „Mihai Viteazul – Prințul care a intrat în legenda Europei”, primul film despre voievodul Unirii de la 1600 după 45 de ani.

Sâmbătă, 16 iulie, cu ocazia lansării filmului la Târgu Jiu, orașul meu natal, am stat puțin de vorbă cu Denis Ștefan, actorul care-l întruchipează pe Mihai Viteazul în pelicula produsă și regizată de Mihaela Mihai. Actorii și regizorul vor fi prezenți, în continuare, la Sibiu pe 21 iulie, la Cluj pe 29 iulie și la Piatra Neamț pe 30 iulie.

— Sunteți primul actor care-l joacă pe Mihai Viteazul și doar al treilea din istorie. Ați intrat în...istorie, ca să zic așa. Cum v-ați simțit?

— M-am simțit și mă simt foarte bine. Orice actor român și orice actor în general își dorește să joace personaje emblematice din istoria poporului său, personaje care te-au impresionat pe când erai copil. Dacă nici Mihai Viteazul nu-ți produce o impresie, atunci nu știi cine... Noi, eu, sunt oricum din generația care citea foarte mult, respecta și trăia istoria României așa cum era ea prezentată pe vremea aceea. Sunt și niște similitudini: eu sunt stângaci precum Mihai Viteazul, în film aveam exact vârsta lui și așa mai departe. Profesorul meu de istorie mi-a insuflat această dragoste pentru istorie în general și cea a României în special. Mihai Viteazul nu numai că aduce o speranță, pentru că nu numai că a încercat, dar și a făcut ceea ce ne-am dorit cu toții, adică România Mare.

— Dar nu a fost și o presiune, având în vedere personajul și datorită faptului că înaintașii dvs., ca să zic așa, au fost niște nume foarte mari?

— Desigur, au fost și voci care au discutat cu regizorul și producătorul filmului, Mihaela Mihai, că de ce nu a distribuit un altfel de actor, pe un alt registru. Eu n-am simțit-o ca o presiune, ca un lucru care m-ar opri, ci ca o emoție pozitivă.

Faptul că am discutat aproape un an până să filmăm m-a ajutat să înțeleg ce voia Mihaela să transmită din acest film, la ce ne înhămam: pentru că un film de ficțiune este ceva, o docu-dramă este altceva. Lucrurile sunt mult mai condensate într-o docu-dramă. Nu ai fost foarte multe momente în care să transmiți ceea ce vrei, intervine informația dată de istorici: dacă nu ai transmis în minutul acela în care apari, se pierde...

— Apropo de transmis: ați studiat personajul, pe Mihai, înainte de...

— L-am studiat cu mult timp înainte de a mă aștepta să-l joc.

— Ce v-a impresionat cel mai mult la personalitatea lui omenească, nu ca fapte de arme, ci ca om?

— În afară de ceea ce era evident că impresiona pe toată lumea, pentru cei ce nu știu, Mihai Viteazul avea la undeva la 2 metri. El și Petru cel Mare erau considerați printre cei mai înalți oameni politici ai vremii respective. De unde știu asta? Tot de la profesorul meu de istorie: cronicarii care sunt amintiți și în film povesteau că la curtea împăratului Rudolf, capul lui Mihai Viteazul atinge facliile care lumineau tunelul. Facliile există și astăzi și s-a putut să se măsoare cât de înalt era el. Și așa și-au dat seama, acum zeci de ani, că Mihai Viteazul era o forță a naturii, o minunăție, pentru că atunci să ai 2 metri era o chestie ieșită din comun.

Asta producea o anumită emoție sau frică, dacă vorbim

despre turci, unguri, germani, inamicii lui. Eu am vrut să transmit această emoție a felului în care se purta el vis-a-vis de cei din jur.

— Dacă ar trăi azi Mihai Viteazul, ce ar avea de învățat de la el conducătorii actuali?

— După cum ai văzut există aceste flashback-uri și filmări din zilele noastre. Și cred că ar spune ceea ce spun și eu în film, pentru că trebuie nu doar să ne respectăm și să învățăm din istorie, ci trebuie să revenim ceea ce am fost.

Am fost un popor cu o anumită tenacitate și care a realizat niște lucruri într-un moment în care nu numai că nimeni nu credea asta, dar era de domeniul SF-ului, ca să zic așa. Și faptul că el a crezut și a realizat la 1600 ceva ce abia după câteva sute de ani s-a realizat din nou, zic eu că e un lucru că e la nivelul inexplicabilului.

— Și ultima întrebare: Cu ce ar trebui să rămână tinerii, copiii, după ce urmăresc acest film?

— Să rămână cu un model bărbat, de român, de om viteaz. Și cronicarii l-au numit așa, nu și-a ales el (acest nume). A fost Mihai Viteazul, nu Mihai de la Craiova. Asta avem nevoie în acest moment acesta: toți adolescenții să aibă un model românesc, istoric românesc. Altfel, lucrurile se vor disipa foarte ușor pentru că orice copil care crește are nevoie de un model. Dacă noi nu-i oferim, ca popor, din exemplele noastre, din istoria noastră, un model va lua din exemplele altui popor.

Mihai Șomănescu, R3media.ro

Sursă foto: cinematagia.ro

